

FINTA ÉVA

ANYÁMAT TEMETIK

*Állok egy Tarkovszkij-filmben.
Anyámat temetik.
Az év utolsó napja.
A fagy felszívta szívünk
a jeges éterig.
Anyámat átadni. Nincsen
hasonló fájdalom.
A katolikus szertartás végtelen.
Dermedünk szélben, fagyon.
A tömeg távolba terjed.
Köd van és zúzmara.
A peremről mozdul egy furcsa
bruegel-i figura.
Nyomorult, kabátja rongyos.
Senki sem ismeri.
Torz arcából jégmadárként
szállnak fel hangjai.
Szent énekek zúgnak fülünkbe.
Egymaga zengeti át
az alkonyi fagyos légen
Isten szent himnuszát.
Szárnyal, gát nélkül verdes
hangja a hantokon.
A tisztaság riadalma
vitorlázik az égig –
csak ember, és nem rokon.*

A TEREMTŐ SZEME

*A Teremtő belezsugorította pillantását egy szemgolyóba,
ez lett a Föld.
Nézi vele a megalkotott univerzum kinövéseit, szemölcsseit
és tündökletes keléseit,
ahogy fortyognak, égnek, viszketnek.
Hűsítő balzsamon töpreng.
És tovább alkot, forgatva egyszemét,
mivel a másik szeme beláthatatlan távolságban
mozgolódik, figyel, elemez
egy másik rajzást.
Ősz van, a szem sárga pontjait elemzi az íriszdiagnosza.
Nincs baj, mondja,
a pontok rövidesen eltűnnek, felszívódnak.*